TRiceſimamnonā cellaꝫ diſcipul⁹ ingreſſus jn eius primo latere vidit plures pſonas triſtes/ ⁊ flentes In ſecūdo vidit aliquos ficte/alios cordialius plorantes. In tercio vere flentes. In iiij° vero quoſdam creditores heredes executores monitionib⁹ agitantes

¶ Primum latus ¶ Circa primū latus notanduꝫ ꝙ cū neſcitur finis tranſitus vere mortuoꝝ. Eccl'.ix°. Omnia in futurū reſeruant̄ Cum conſiderat̄ ꝙ malum ſit peccatū originale ⁊ alienuꝫ pro quo morimur. Cum premeditat̄ quanto plus ſuſtinere oportebit ꝑ actuali proprio/flere monemur Omnes enim in adā morimur/mors enim multa bona tulit morituro cōmendabilia. propter que viuus duot⁹ homo mori poteſt appetere/vt prius in alijs dcūm eſt. In tali enim conſideratione licet ibi dei voluntati nos confirmare oporteat/tamen compati poſſumus mortuis per ea que nos iuuāt. ¶

Secundum latus ¶ In ſecūdo latere notandum ꝙ plures videbantur ficte alij melius ⁊ alij cordetenus triſtes ⁊ ſic de alijs plorantes/⁊ mortuuꝫ lugentes/quod latus dr̄ñiam amicoꝝ inſinuat. aliqui enim ficte vt ficti amici plorant vl' falſi .ſ. amici puro ſolo nōie ⁊ non ope/ore ⁊ n̄ corde. in pſpitate ⁊ n̄ in aduerſitate De prima amicicia dr̄ eccl'.xxxvij. Eſt amicus ſolo nōie/glō. ⁊ non re/⁊ tales amici ſunt vitādi. qꝛ plorāt ſine humore charitatis/vnde dicit̄ j^a jo.3°. Non diligamus vᷓbo neqꝫ lingua ſed ope ⁊ veritate. Secundo amici ficti ſunt ore ⁊ non corde/puta pferentes verba amicicie vel ſigna dilectionis ſuper mortuo. ſꝫ corde hn̄t leticiam ⁊ intus gaudiuꝫ. qui ipſo viuēte corde tenuerūt rancorem ⁊ ore pmebant amorē. Talis fuit amicicia joab ad amazan ſcd̄i Reg.xx. Ubi dicitur ꝙ Joab obuians amaſe dixit ſalue mi frater/⁊ tenuit dextera mentum amaſe quaſi deoſculans eum. ⁊ effudit viſcera eius in terram / Et de tali amico dicitur eccl'.xij. Nō credas amico tuo in etnuꝫ. qd̄ itelligit̄ de falſo amico cui n̄ eſt credēdū cū dilcōem fletu oñdat. Tercio fict⁹ eſt/qn̄ in pſperitate nō in aduerſitate/⁊ de tali dr̄ eccl'.xiij°. Si largitus ei fueris ſcꝫ ficto amico aſſumet te. Et ſi non habueris

relinquet te ꝓuer.xix. Diuicie addūt amicos plurimos. a pau
pere āt diſeꝑant᷑. Diuites potentes ⁊ hmōi lōgā caudam in ex e
quiis hn̄t. paupes v̉o tenuem. Etiam reꝑiunt᷑ amici veri. Sit
diligentes carnē ⁊ vix aiām. qui pluribus cōmodis ꝯſiliis ⁊ ali
is vtilitatibꝰ eius moꝛte pꝛiuati ſunt animā deplangunt Sʒ pē-
ſata vtilitate mentis/animā non reſiciunt. Sed tn̄ hi amici im-
perfecti. ꝓpter indebituʒ dilcōnis ordinem nō caritate ſūdatū
Sed hec potius ſūdata eſt in honeſtate ⁊ v̉tute moꝛali/non tam̄
ſine caritate ſʒ etiam fide. qualis fuit int᷑ cathonem ⁊ tulliuʒ Et
inter illos duos phōs pythagareos/de quibus narrat valerius
ꝙ vno capto ⁊ decapitādo alius obligauit ſe ꝓ eo quouſqʒ iret
ad ciuitatem ꝓpꝛiam de ſuis bonis diſpoſiturus/⁊ reuerſus eſt
die ſtatuta. ꝓpter qd̉ tyꝛannꝰ qui eum ceperat .ſ. dyoniſius ſyꝛa
cuſanus vtrūqʒ liberuʒ dimiſit/⁊ rogauit ſe tercium in eoꝝ ami-
cicia deputari. Etiam ꝙ̄ ꝓch dolor ꝙ̄ tenues amici flētes repe
riunt᷑ in exequijs. vt heredes qui bonam hereditatis ꝑtem ſpe-
rant ſe moꝛte accepturos. Similiter filij ⁊ filie qui antea iugo
diſcipline ſubditi/liberioꝛes/ hylarioꝛes/⁊ opulentioꝛes moꝛte
parentum ſe futuros ſperant. Sed nichilominꝰ reperiunt᷑ boni
⁊ pꝛobi heredes. ſimiliter filij ⁊ filie qui moꝛte parentū non me-
diocriter triſtes conſpiciunt᷑/ſicut filij ad patrem. vir ad contho
ralem ⁊ hmōj. Sed hic queritur vtrū mag̉ flendum eſt de ami
co ꝯiūcto ſcd̉m carnalem oꝛiginem. ꝙ̄ cōiuncto ſcd̉m alias ꝯiunc
tiones. Reſpondetur ꝙ fletus ⁊ triſticia de abſentia amici coꝛ-
reſpondet dilectioni qua diligebat eum viuentē/⁊ ſcd̉m intenti
onem dilectionis/conſiderat᷑ magnitudo fletus. Sic dicenduʒ
eſt ꝙ amicicia conſanguineoꝝ fundat᷑ in coniūctione natural̉ o-
riginis Amicicia ciuiuʒ in coniūctione ciuili/⁊ amicicia cōmili-
tonuʒ in cōicatione bellica Et ideo in his que ꝑtinent ad natu-
ram plus debemꝰ diligere conſanguineos: jn his que pertinent
ad ciuilē conuerſationē plus dēmus diligere ꝯciues Jn his que
ꝑtinent ad bellū commilitones Vn̄ ⁊ phūs dicit ix.º ethycoꝛum
ꝙ ſingulis ꝓpꝛia ⁊ congruentia eſt attribuendū Si autem com
paremus coniūctionem ad ꝯiūctionem/ꝯſtat ꝙ ꝯiunctio natura
lis originis eſt pꝛioꝛ ⁊ immobilioꝛ/qꝛ eſt ſcd̉m id qd̉ pertinet ad

ſubſtantiam Alie autem cõiunctiões ſunt ſu ꝑuenîétes ⁊ remo
ueri pñt/ Et ideo conſanguineoꝝ eſt ſtabilioꝛ/ſꝫ alie pñt eſſe po
tioꝛes.ſcḋm id qḋ eſt ꝓpꝛiuꝫ vnicuiqꝫ amicicie. Et qꝛ amicicia
ſocioꝝ pꝛopria electione contrahitur in his que ſub nrã elcõe ca
dunt/puta in agendis/ideo ṗponderat hmõi dilectioni conſan/
guineoꝝ Sꝫ amicicia conſanguineoꝝ eſt ſtabilior ⁊ pꝛeualet in
his que pertinent ad naturã.jtem ꝙ ambꝛoſiꝰ dicit. Non minꝰ
diligo quos per euangeliuꝫ genui/ꝙ ſi coniugio ſuſcepiſſem.jn-
telligẽdum eſt quantum ad beneficia que ꝑtinent ad cõmunica
tionem grẽ.ſ.de inſtructione moꝝ. Jn hac debet homo magis
ſubuenire filijs ſpũalibꝰ ꝙ carnalibꝰ quibus tenetur prouidere
Sed amici veri ſunt tercio in charitate fundati/cum permanen
tia in habitu/conuenientia in affectu/reſidentia in conuictu. ⁊
coꝛreſpondentia in effcũ. Quo ad pꝛimũ in habitu virtutis. ſcꝫ
de conuenientia in affectu/quia amicoꝛũ vnuꝫ coꝛ/vna anima.et
reſidentia in conuictu Diſtantia enim bonitatis dignitatis ⁊ lo
calitatis impedict amiciciam.conuiuere enim ſeruat amiciciam
Et qꝛ hec excedit oẽm amiciciam ⁊ dilcõem. jdeo in pꝛiuatioẽ
talis amici requiritur maioꝛ luctus Unde dicit johañ. Caſſi
anus collatione joſeph. Cunctis amicicijs vnũ eſt genꝰ inſolu-
bile charitatis qḋ nec commẽdationis grã nec officij vel mune-
ris magnitudo contraxit. vel cuiuſꝙ rõ vel natura neceſſitatis
coniũxerit.ſꝫ ſola ſimilitudo v̄tutum/hec inꝙ eſt que nunꝙ caſi-
bus vllis ſcinditur.quam non ſolũ diſſociare vel delere locoꝛuꝫ
vel tempꝝ interualla non ṗualent/ſed nec moꝛs quidem ipã di
uellit.Hec eſt vera ⁊ indiſrupta dilectio que gemina amicoꝛum
ꝑfectione ac virtutuꝫ concreſcit.ſed nec moꝛs ſemel initiuꝫ ſedꝰ
nec deſiderioꝝ varietas.nec contentioſa diſrumpet ꝯtrarietas
voluntatũ/ceterũ multos nouimꝰ in hoc ꝓpoſito conſtitutos.q̊
cum pꝛo charitate xp̄i flagrantiſſima eſſent ſolitditate deuicti.ñ
perpetuo eam nec indiſrupte ſeruare potuerunt. quia licet leto
ſocietatis pꝛincipio inniterentur non tamen vnuꝫ ⁊ pari ſtudio
arreptum pꝛopoſitum tenuerunt. Fuit ergo inter eos quedam
tempoꝛalis affectio.qꝛ non equali vtriuſꝫ v̄tutis/ſed vnius pati
entia ſeruabat̃. Que ꝙuis ab vno magnanimiter atqꝫ infatiga

biliter detentaretᷣ.neccẽ eſt tamen eã alteri⁹ puſillanimitate diſ‑
rumpi infirmitates nãqꝫ eorum qui tepidius appetũt perfcõis
ſanctitatẽ.quantũlibꝫ fortium tolerãtia ſuſtententᷣ Ab ipſis tñ
qui infirmi ſũt nõ ferũtᷣ/habẽt ſibi inſitas commotionũ cãs que
eos quietos eſſe non ſinunt/vt ſolent qui carnali egritudine de‑
tinentᷣ/ſtomachi infirmitatiſꝫ faſtidia coquoꝝ vel miniſtrantiũ
negligentie imputare.ꝛ quantũliꝫ eos obſequentiuꝫ ſollicitudo
deſeruiat/nihilomin⁹ tamen cãs ſue commotiõis alijs aſſcribũt
quas ſic vtiqꝫ vicio valitudinis ſue ineſſẽ non ſentiũt.ꝙobrẽ hec
eſt amicicie fida inſolubiliſqꝫ coniunctio.que ſolum virtutuꝫ pa
rilitate federatur. Sed hic queri poteſt vtrum magis deplangi
ex charitate debeat pater aut filius ꝓprius. Rñſio ſicut dcũm
eſt ꝙ plangibilitas conſideratur iuxta priorem dilectionem . et
ſcõm ſcũm tho.ij^a ij^e cir^a q.xxvj.gradus dilectionis ex duob⁹ pẽ‑
ſari poteſt/ Vno modo ex parte obiecti.ꝛ ſcõꝫ hoc id quod habꝫ
maxime rõem boni mag̃ eſt diligenduꝫ/ꝛ q̃ð eſt deo ſimili⁹ Et
ſic pater magis diligend⁹ ꝙ̃ filius/quia ſcꝫ patreꝫ diligimus ſub
ratione principij.quod habet rõnem eminentioris boni/ꝛ ideo
deo ſimilioris. Alio modo computatur gradus dilectionis ex
parte diligentis/ꝛ ſcõm hoc magis diligitur q̃ð eſt coniunctiu⁹
Vñ ex hoc fili⁹ mag̃ diligend⁹ eſt ꝙ̃ pater.q̃ð probat phũs viij.
ethicoꝝ quatuor rõnib⁹.primo quia parentes diligunt filios vt
aliquid ſui exñtes/pater vero ñeſt aliquid ſui . Et ideo dilectio
qua pater diligit filium/ eſt ſimilior dilectioni/ qua quis diligit
ſeipſum. Secundo quia parentes magis ſciunt aliquos ſuos eſ
ſe filios ꝙ̃ econuẽſo. Tercio q̃r filius eſt mag̃ ꝓpinquus parenti
vt puta pars ex ris/ꝙ̃ pater filio ad quem habꝫ habitudinẽ prin
cipalem. Quarto q̃r parentes diucius amauerũt Nam ſtatim
pater incipit diligere filiũ/fili⁹ aũt prẽm ꝓcedente tpe.dilciõ ãt
quãto ẽ diuturnior tanto fortior Et q̃r pñ̃s debetᷣ ſubiectio reue
rentie ꝛ honor/ Eſſcũm autem proporcionaliter ꝯpetit recipe
influẽtiã principij ꝛ ꝓuiſionẽ ipſius ꝓpt hoc parẽtib⁹ a filijs ma
gis debetur honor Filijs auteꝫ mag̃ debetᷣ cura ꝓuiſiõis.ꝛ ẽm
rõem eminẽtioris boni naturalitᷣ filius pl⁹ diligit prẽm ꝙ̃ filium
Et ſcõm hoc intelligendum eſt v̓bum ambroſij dicentis ꝙ poſt

deum plus diligendi ſunt parentes/deiñ filij. Et ſcd̃z hoc dicit aplũs ij. ad chor. xij. Non debent filij thezaurizare parentib⁹ ſed parentes filijs. Et ſcd̃m rõem maioris coniũctionis ad ſeipſum quis plus diligit in articl'o. tñ nccitatis filius obligatur magis patri ex beneficijs ſuſceptis vt parentibus maxime prouideat. Vtrum autem mag̃ ſit deflendus pat̃ q̃ mat̃. Rñderi p̃t ƀm ſcũm thõm q in iſtis cõpationib⁹ illud qd̓ dicitur intelligẽdum eſt per ſe. vt videlȝ intelligat̃ eſſe queſituȝ de patre inquantum pater eſt/an ſit plus diligend⁹ q̃ mat̃ inq̃tum mater eſt. poteſt enim in omnib⁹ hmõi tanta eſſe diſtãtia v̇tutis ⁊ malicie vt amicicia ſoluatur vel minuat̃. vt dicitur viij°. ethicor̃. Et ideo vt Ambroſi⁹ dicit. Boni domeſtici ſũt mal' filijs p̃ponendi. Per ſe ergo loquendo debȝ mag̃ diligi pater q̃ mater. vt dicit etiam Iheronim⁹ ſuper ezechielem q poſt deum diligend⁹ eſt pater/ deiñ mat̃. Rõ hui⁹ eſt quia vt̃qȝ diligit̃ vt p̃nci^m naturalis origi nis. ſed pater habȝ excellentiorem rõnem principij q̃ mat̃. quia pater eſt p̃ncipium per modũ agentis. mater autem per moduȝ patientis ⁊ materie. Nec obſtat q phũs dicit libro de generatione. q femina dat corpus. ſed aiãm certum eſt q dat deus. q2 in generatione hominis mat̃ materiã miniſtrat corpis informẽ/ tñ format̃ per v̇tutem formatiuam que eſt in ſemine patris Et q̃uis hec virtus formatiua non poſſit cauſare animam rõnaleȝ diſponit tñ materiam corpalem ad hmõi forme ſuſceptionem

¶ Tercium latus ¶ In 3°. latere ꝯſpiciebãt̃ vere flentes. vere etẽm flet p̃ncipaliter qui ppetratã deflet iniquitatẽ/dilatã felicitatẽ. alienã infelicitatem. De p̃mo dicit ps̃ᵃ. Laboraui in gemitu meo lauabo p ſingulas noctes. j. pccã/ lectũ meuȝ ſcilȝ conſciẽtie De ij°. Fuerũt mihi lacrime mee panes die ac nocte/dum dicitur ꝛc. De 3°. ihere. iiij°. Quis dabit capiti meo aquam ⁊ ocul' meis fontem lachrimarum: vt plorare valeam die ac nocte interfectos populi mei. ⁊ corporaliter ⁊ ſpũaliter. Eccl'. xxij. Modicum plora ſup mortuo. defecit enim lux eius. Flet igitur vere ſuper mortuo qui ex naturali pietatis affcũ luget Scd̓o macha. iiij°. Anthyochus flexus ad miſcd̓iam fleuit. recordata onye ſummi ſacerdotis occiſi probitate ex dilectionis affectu. Unde

Johannū.xj. Chriſto flente ſuper lazaꝝ iudei dixerūt.ecce quō
amauit eum. Sic etiam mulieres xp̄m lamentaſſe legunt̄ paſſū
⁊ n̄ repertum. Ex mortis dānificatione.qꝛ ſcilicȝ viui bono cōi
quodāmō priuati ſunt morte talis qui vtilꝭ fuit rei publice/aut al
teri cauſe. Sic lugebāt iſrahelite iudam.j° mach.ix. Quō ceci
dit fortis qui ſaluuȝ fecit iſrlꝭ ꝙuis autem interdum nō poſſumꝰ
continere nos quin contriſtemur.quia ea que nobis ſunt a natu
ra vitare non poſſumus.tn̄ in poteſtate nrā eſt quo ad liberū ar/
bitrium cū grā temꝑare.⁊ moderare triſticiā. Jdeo prime ad
theſſal.iiij°.&yt aplūs. Non contriſtemini/ſupple ſuper mortu/
is inconſolabiliter/ſicut ceteri ſciȝ pagani qui ſpem non habent
future reſurrectionis. Qui igitur nimium contriſtantur/corpꝰ
ſenſuſqȝ deſtruunt.animam propriam ledunt/vnum ſcādalizāt/
⁊ mortuum ſuffragijs priuant. De hoc ponit exemplum thoās
brabantinus li° de apibus. Quia enim eiuſdem auctoris primo
genitum habuit adultum valde probum.quo mortuo inconſo/
labiliter fleuit mater. Cui apparuerunt poſtmodum iuuenes
plurimi in via letiſſime gradientes.inter quos ſuuȝ non videns
filium flere iterum cepit.⁊ tandem poſt alios lento greſſu vidit
eum in toga/magnum pondus aque portantem. Et ſciſcitante
matre quid ipſa vellet? Reſpondit. Aqua ſunt lacrime quas ꝓ
me inaniter fudiſti.et me tarde liberari procuras. Conuerte iſ
ta in eucbariſtie ſacrificium ⁊ elemoſinam/⁊ liberabor. Et idō
cauendum eſt a nimia triſticia. Unde etiam ecclāſtici xxxviij°
dicitur. Ne dederis in triſticiam cor tuuȝ.ſcilicet nimiam. Sȝ
repelle eam a te. Neqȝ enim eſt conuerſio.ſcilicet ad vitam/et
huic ſcilicet mortuo nihil proderis. ⁊ teipſum peſſimabis. Et
paulo ſuperius rationem peſſimationis aſſignans dicit. A triſ/
ticia enim feſtinat mors ſcilicet corporis/⁊ cooperiet virtutem
ſcilicet animi.⁊ triſticia cordis flectet ceruicem. Nec obſtat ꝙ
filij iſrahel moyſen defunctum planxerunt xxx.diebus. Deut.
vltimo. Nam vt dicit Gracianus xxvj.q.j. Multa permitte/
bantur in veteri teſtamento illis tanꝙ imperfectis.que tempo
re profectionis ſcilicet gratie eliminata ſunt/omnia etiam in fi/
guram contingebant illis.que nūc ceſſant. Vnde ⁊ chriſtus con

ſolans viduam lugentem defūctuꝫ vnigenitum qui portabatur
ad ſepulchruꝫ dixit. noli flere. luce vij. Poſſint autem aſſigna-
ri certe rationes. quare nimium contriſtari ꝓhibemur Ex par
te dei.

Sue volantatis
Sciꝫ reſpcū — Creature ſubiectōis
Diuine diſpōnis

Prima pmo ex parte ſue voluntatis/ Quia ſcilicet vult. Et non eſt
ergo reſiſtendum eius volūtati. Unde Aug⁹. Nihil eſt qd̓ de
illa aula ſummi ⁊ eterni non egrediatur inuiſibilis imperatoris
Et etiam petimus in orōne Fiat voluntas tua. ⁊cetera. Quia
voluntas dei eſt prima cauſa omniuꝫ rerum. nec poteſt inueniri
ratio quare ſic vult ſcd̓m magiſtrū in primo ſententiaꝝ Place-
at igitur homini quicquid placet deo Et ob hoc quia placet d̓o
Ut dicit Seneca. ¶ Secūda ratio ſumitur ex parte ſubiectōis
quia quelibet eſt creatura dei. Ad rōnos xiij. Siue viuimus ſi
ue morimur domini ſumus. Et ideo ſicut non debemus cōtriſ-
tari ſi is qui aliquid mutuauit illud repetit. ſic nec de morte pro-
ximi noſtri. Unde dicit Jheronimus. Nichil abſtulit tuum/
qui dignatus eſt recipere proprium. Et aug⁹. Qui perfecte di
ligit deum non ꝯtriſtat̄ de morte cuiuſq̄. Et job primo. Dn̄s
dedit dn̄s abſtulit ¶ Tercia rō ſumitur ex parte ſue diſpoſitio-
nis/ qui omnia noſcens ſic voluit fieri. quia videt quid melius ē
pro hōie. Et ideo talis morit̄/ quia ſi remaneret in vita. faceret
mala. et eſſet de reprobādis/ cū ſit de electis. vel ſi non eſt de ele
ctis feciſſꝫ peius. Un̄ ſap. iiij. dr̓ Rapt⁹ eſt ne malicia mutaret
intellectuꝫ eius/ aut fictio deciperet aiām illius. faſcinatio em̄ nu-
gacitatis obſcurat bona. Scd̓o reſpcū mortui

Illius ſubleuationis
Silicet — tue cauſe dānationis.
Eius future reſurrectōis

Quo ad primuꝫ ſciendum ꝙ mor-
tu⁹ modicum ſub
leuatur fletu. ſed nocet ei De quo eſt exē^m ſcd̓i Re. xij. Ubi dr̓
ꝙ dauid donec filius ſuus infirmaret̄ ſtabat in triſticia ⁊ planc
tu. Poſt mortem vero filij cepit excludere a ſe triſticiam ⁊ plā
ctum. ⁊ poſuit ſe ad cōedenduꝫ Et interrogat⁹ quare h̓ feciſſꝫ
rn̄dit qꝛ an̄ mortē ei⁹ forte potuiſſꝫ impetrare a deo per planctū

ſuū ſanitatē filij qꝺ̄ n̄ poteſt fieri pꝰ mortē Sꝫ hic q̄rit̄ vtrū fletꝰ
viuoꝝ obſit defūctis vel viuis/vel ꝓſit alteri eoꝝ aut non: Rn̄/
detur diſtinguēdo. Nā diuerſimode flent. quidam eniꝫ ꝓpt̄ v
tilitatē quā per mortuuꝫ ꝑdiderūt. hoꝝ fletus nullo mō ipſis ꝓ
deſt/ſꝫ deflent ꝓp̄rium dānū. ymmo vt dᵗ alber. ſup miſſaꝫ. Si
dānatꝰ in inferno ꝑ mala ſua fuit cā in aliq̄ꝰ hic male viuēdi. tūc
totiēs in inferno creſcit ṽmis dānati/quotiēs hic dilatat̄ maluꝫ
quo alios ipſe inuoluit In hoc ſenſu dicit ambro. ꝙ neſcit̄ pena
arrij/⁊ ideo temꝑare ſe deñt tales in fletu. Quidā flēt ꝓ mortu
is quia vtiles fuerūt cōicati ꝓ pace ⁊ bonis Alij q̄ꝛ n̄ permiſſus
eſt bonis tp̄is frui in ſalutem Alij q̄ꝛ timet̄ eoꝝ dānatio l' pena
Alij ficte/vt vir ⁊ vxor et econtra. Iſtis conſideratis ſuꝑ mor-
tuos/nil prodeſt. ſed potius obeſt Sed iſte luctus prodeſt mor
tuis qui ex charitate procederet vel ex dilectione viuorum/qui
conſiderata generali mortis miſeria ex peccato omnibus inflic
ta compunguntur vſꝫ ad lachrimās In quibꝰ zelo ſalutis inardeſ
centes orant deum ꝓ mortuo/hic fletus mortuo valet ad mitiga
tionem pene/plus autē flenti ⁊ morituro. quia valet illi ad miti
gationem pene/ipſi autem ad remiſſionem culpe. ¶ Scd̄o reſ-
pectu nr̄ē dānationis cauſe. multi enim dānant̄ propter amorē
amicorum. Quia ſcd̄m augꝰ ſuꝑ gen̄. ad lrām ſepe offendit̄ deꝰ
ne offendatur amicus. Multi enim damnātur ꝓpter filios vel
vxores ⁊ ſimiles perſonas. Et ideo cū hoc ſit nobis incertuꝫ an
ſi vixiſſet hic carus tuꝰ mortuus/ipſe fuiſſet cauſa dānatiōis noſ
tre. ideo non debemus triſtari. ¶ Tercio reſpectu future reſur-
rectionis quia reſurget. Vn̄ aplūs jᵃ ad teſſal'. iiij.ꝰ vt̄s. Tercio
tres cauſe fundunt̄ ex parte deplangentis reſpectu.

Sꝫ: Vniuerſal' incinerationis / Vtilis liberationis / Perhēnis orationis

Priō ꝓpt̄ legē nature cō
munē/ſtatutū ei ē hōibꝰ ſel'
mori/ Ad hebreos nono.
⁊ Bern̄. dicit. Proprio filio ſuo non pepercit Si igit̄ n̄ peꝑcit
figl'o/nuq̇d parcet figmēto. Si ergo cōe eſt hōibꝰ mori. n̄ ꝯtriſta-
ri ergo debemꝰ i alio qꝺ̄ de nobiſipis emēdare n̄ poſſuꝰ. lex vl'is
pariformiter cōtinet ꝙ ego moriar ¶ Scd̄o reſpcū vtil' liberati-
onis/q̄ꝛ ſicut ipē liberatꝰ eſt ꝑ mortē a miſerijs huiꝰ vite. Vnde

dicit Salomon eccl'.ij. Cūcti dies eius laboꝛibꝰ ⁊ erūnis pleni
ſunt. nec per moꝛtem quidem requieſcit. Sic ⁊ tu per mortem
adipiſci cupiens eternā beatitudinē liberaberis a cūctis huiꝰ vi
te miſerijs ⁊ erūnis. Et ideo ſaluatoꝛ noſter in moꝛte lazari fe-
cit feſtū dicens. lazarus amicꝰ noſter dormit. gaudō Sz in reſuſ
citatione eius lacrimatus eſt per cōpaſſionē qꝛ reuocabat eum
ad miſerias huiꝰ vite Rōne quidam ꝑbūs in ntitate ploꝛabat.
in extinctione vero hōis letabat̃. Et ideo dicit augꝰ li°. de viſita
ti. infir. O moꝛs deſiderabil'. o moꝛs oīm pn̄tium maloꝛuz finis
O moꝛs laboꝛum clauſura ⁊ quietis initium. Quis poſſit cogi
tare tuarum vtilitates beatitudinuz. nam male moꝛi n̄ eſt chriſ-
tianoꝝ/quoꝝ moꝛs eſt viuere in chꝛiſto. Quare dicit ps̄. Apō
te eſt fons vite Ultima rō concludens ex his eſt Si ipſe moꝛtu
us repperit ſe in loco bono/letari debemus ergo. Oꝛabit eni ꝓ
nobis. Augꝰ Sic enim amici noſtri a toꝛrente voluptatis ine-
briant̃ vt noſtri non obliuiſcant̃. letemur ergo in moꝛte/⁊ n̄ con
triſtemur inutiliter. Sed finaliter circa fletum queri pōt. vtruz
plus plangēdi ſunt mali moꝛtui ꝙ̄ boni. Reſpondetur ꝙ plus
mali defūcti. Nā moꝛs ſpūalis a grā plꝰ eſt plāgenda ꝙ̄ coꝛpal'
a natura. qꝛ malꝰ hic moꝛit̃ duplici ſub miſeria ⁊ moꝛte/videlicz
mentis ⁊ nature. bonus autem niſi nature Dicit̃ autem notant
ꝙ plꝰ plāgenda eſt mors maloꝝ in oꝛdine ad ipſos ꝙ̄ bonoꝝ. qꝛ
drā multiplex eſt in moꝛiendo int̄ bonos ⁊ malos Quidā enim
mali ſunt quoꝝ moꝛs ipſis ſolis mala eſt. Alij ſunt mali quoꝛuz
moꝛs ipſis ⁊ cōitati mala eſt/quia melius pacē cōſeruauerūt/ ꝙ̄
melioꝛes ſucceſſoꝛes ipōꝝ. Alij ſunt mali quoꝝ moꝛs ipſis nocz
ſed alijs ꝓdeſt/qꝛ fuerūt tyꝛanni vel turbantes pacem Et ſic eti
am int̄ bonos ſunt drn̄e rōne quaꝝ moꝛs bonoꝝ ꝑ accn̄s p̄t eſſe
lugubꝛioꝛ. licz in oꝛdine ad ipſos malos maloꝝ moꝛs ſit lugubꝛi-
oꝛ. ¶ Quartū latꝰ ¶ Circa iiijm latus ꝓmo nōndū ꝙ credi-
toꝛes heredes defūcti aut executoꝛes agitātes/ſignificant ꝙ in
moꝛte non ceſſat obligatio debitoꝛum in pecunijs ⁊ ſimilibus/
quibus moꝛiens aſtringebatur viuus/niſi ille viuus quitauerit
moꝛientem. Nam aut moꝛiens deſcendit ad infernum. ⁊ tunc
nulla videtur ratio obligationis. ſed potius ſeruanda in diem

iudictj Aut immediate aſcēdit ad ſuperos ⁊ hic penituit de nō ſoluēdo/nichil prohibet adhuc obligari viuo/⁊ orōne ſua in patria ſatiſfacere ꝓ viuo petēdo ſibi ꝓſperitatē in tpalib⁹ ⁊ ſpūalibus. Aut ponit̃ in purgatorio poſt penitentiā/⁊ tunc ſatiſfaciet luēdo penas/aut orādo ꝓ viuo/aut viuus ali⁹ ſuffragādo pro eo. Sunt āt cum debitis moriētes in triplici differētia. primi q̄ non habētes vnde viuerēt bona opa fecerūt vel intendunt facere ⁊ ſatiſfacere intēderūt ſincero aīō/vt ſi receperūt mutuo temporalia ab aliquo fidelit̃ intendētes reddere. Tales ſi morte ſine eorū culpa p̄occupant̃ paruū vel nullū peccatū ꝯmiſerūt non ſoluēdo creditorib⁹/vñ mortui nullā penā aut minutiſſimam ꝓ debito habebūt. Alij ſunt qui nec accōmodāt tpalia ad bonuꝫ vſum aut ſpūalem ꝓfectū/nec diligentiā faciūt in vita iuxta poſſe vt creditorib⁹ ſoluāt. Tales in caritate moriētes grauiter in purgatorio ꝓ debito puniēt̃. Tercij ſūt q̄ ab oīb⁹ audact̃ accōmodāt vt ipſi īn viuāt/lꝫ ipſi bñ ſciāt ſe nō hēre vñ ſoluāt/nec ſtudēt vt creditorib⁹ ſoluāt. Tales ſi finalit̃ de pctō illo penitēt peccatū dimittit̃/ſed pro delictis grauiſſime puniēt̃ in purgatorio De qua materia Thōs brabātinus refert exēplū libro de apibus. Miles quidā guerras gerēs ꝯtra aduerſariū fabro cuidā pro equis ſufferrādis cepit obligari debitis/q̄ ſabro ſepe poſtulante non ſoluit/⁊ tandē vterqꝫ de debito oblit⁹ eſt. miles moritur/⁊ poſt xxx. dies fideliſſimo ſuo appuit dicēs. dic vxori mee vt fabro ſoluat debitū/qꝛ hijs vt vides habbatis vror in manibus. Indicat ſeruus viſionē militis filio/qui ordinis p̄dicatoꝝ fuit/⁊ vterqꝫ vxori/per quos cū a fabro quereret̃ de debito/ille diutina egritudine ꝯſumpt⁹/ꝙ marcā miles teneret̃ reſpondit. Quā cum vxor ſolueret ⁊ alia debita/ei miles apparuit a capite vſqꝫ ad yma pedū balneo immerſus ⁊ reſte ligat⁹/dixitqꝫ. ſolue funē/quem cum illa ſoluiſſet ille grās agēs Ecce inq̄t ſic ligatus fui/te vero ſoluēte ſic ſolut⁹ ſum. ¶ Uiuus econuerſo obligatus defuncto tenet̃ debitū perſoluere heredib⁹/ſi habet. Si vero heredes non habet/vel non ꝯſtat heredes eē aut aliquos proximos vndecūqꝫ/tunc tenet̃ pro tēporalibus in ſpūalibus ⁊ penitētijs/orōnibus/ieiunijs/vel alijs operib⁹ ſatiſfactorijs pro

mortuo. Nec ceſſant etiā per mortē obligat ōes quibꝰ viui obli gabant̄ ꝓ mortuis rōne bn̄ficiorū q̄ ab eis dū viuerēt receperūt Quia etem̄ ōnibꝰ ōnia ſoluēda ſunt an̄ mortis aduētuꝫ/ ꝛ rariſ ſima circa hec v̄ſat̄ hōis ꝯſideratio/ꝑ diligētiaꝫ. Igit̄ o hō diſ pone domui tue q2 morieris ꝛ non viues.

Cella Quadrageſima

DIſcipulus quadrageſimā cellā ingreſſus: in ipſiꝰ ꝑmo latere vidit multos trahētes cāpa nas/alios cadauer mortui lauantes. In ſcđo latere ſimꝰ vidit cū clericis ꝛ alijs cerimonijs ad ſepulturā deferri/p̄cedentibꝰ quoqꝫ vexil lis fratnitatū. In t̄cio latere vidit amicis circūſtātibꝰ in nigris clericos ſigna decātationū ꝛ exequiarū demōſtrantes. In iiijᵒ latere hec diuerſis licet tp̄ibus in eccleſijs iterari Senex igitur diſcipulū informās/ ait In precedētibꝰ cellis immediate ſatꝭ de claratū eſt de circūſtantijs precedētibꝰ mortē defunctoꝝ vſqꝫ e orum extinctionē incluſiue. Etiā an̄ in p̄cedētibꝰ cellis qualit̄ a nime poſt egreſſum deo iudici p̄ntent̄/ quibꝰ locis adiudicātur ꝛ hmōi. Sꝫ nunc ex inſpectiōe huiꝰ celle declarare reſtat de ali is corporis parit̄ ꝛ aiē circūſtātijs ibidē omiſſis. ¶ Primū latus

¶ Ex ꝑmo latere inq̄t p̄ceptor habes q̄lit̄ iam egro viā vniuer ſe carnis egreſſo immediate cāpane ab amicis pulſant̄/ vt ppl̄s hoc audiēs oret ꝓ illo/pro muliere quidē bis/ ꝓ eo ꝙ ipſa inue nit alteritatē. primo em̄ fecit hominē alienū a deo/q̄re ſecūda di es non habuit bn̄dictionē. pro viro vero ter pulſat̄/quia ꝑmo in homine inuēta eſt trinitas. primo em̄ formatꝰ eſt adā de t̄ra. de inde mulier ex adā. poſtea hō creatus eſt ab vtroqꝫ/ ꝛ ita ibi eſt trinitas. Si aūt clericꝰ ſit tot vicibus ſm̄ aliquos pulſat̄/quot or dines habuit ipſe. Ad vltimū vero ꝯpulſari debet cū omnibꝰ cā panis/et ita ſcit populꝰ pro quo ſit orāduꝫ. Debet etiā ꝯpulſari qn̄ ſimꝰ eſt ad eccl'iam/ ꝛ qn̄ de eccleſia ad tumulū portat̄ Quē admodū vigiles in caſtris tubis/ſic ꝛ eccl'iarū miniſtri aut ami ci in eccleſijs populos euigilāt ꝛ attētos reddūt ad orādum ꝓ mortuis Etiā vt demones timētes circa corpꝰ fugiāt. Timent em̄ auditis tub̄ eccl'ie militātis. ſ. cāpanis/ſicut aliq̄s tyrannꝰ ti